

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: O. K., státní příslušnost,
zast. Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou se sídlem Reální 172/2, Ostrava,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem
Olšanská 2, Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2019, č.j. CPR-14753-3/ČJ-2019-930310-V236,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 27. 2. 2019 č.j. KRPB-48206-18/ČJ-2019-060022-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně

bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce uvedl, že dne 26. 2. 2019 ve 20:45 byl kontrolován hlídkou v rámci pobytové kontroly na ubytovně KJ ubytování s.r.o., Palackého třída 148 A, Brno. Na území ČR vstoupil a pobýval s platným cestovním pasem. Žalovaný pak v posuzovaném případě dostatečně nerespektoval skutečnost, že žalobce po celou dobu pobytu na území ČR vykazoval a vykazuje znaky slušného a bezproblémového chování. Žalobce je rovněž zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností a má zájem o vykonávání výdělečné činnosti. Žalovaný pak pominul tvrzení žalobce, že na Ukrajině je nedostatek takových pracovních příležitostí, které by mu zajistily důstojné a bezproblémové živobytí. Na území ČR pak důvodně očekává lepší životní podmínky, pracovní podmínky a celkovou seberealizaci. Na území ČR i navázal několik přátelských vztahů, plánuje si zde zařídit stále bydlení pro sebe a svou rodinu. Z těchto důvodů také v budoucnu plánuje zařídit si řádné a platné pracovní povolení, které by jej opravňovalo k pobytu. Žalovaný se pak ani nevypořádal s tím, že má právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, což patří do hospodářských, sociálních a kulturních práv, které jsou součástí základních práv a svobod, čímž jednal v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „LZPS“).

3. Žalobce dále namítal, že provedená kontrola dne 26. 2. 2019 narušila právo na nedotknutelnost obydlí, neboť nebyly splněny podmínky a v důsledku tohoto pochybení správní orgán neměl ani zahajovat řízení o správním vyhoštění. Nadto vyhoštění by mělo být uděleno jen cizinci, který neoprávněně vstoupil či pobýval na území ČR, avšak žalobce to nebyl, neboť měl platný cestovní doklad a ani nebyl zaměstnán v pracovně právním poměru, a tudíž nemohl způsobit ČR žádnou škodu.

4. Žalobce závěrem uvedl, že tvrdost zákona při udělování správního vyhoštění je možné ze solidárních či humanitárních důvodů v jednotlivých členských státech zmírnit, a to rozhodnutím o autonomním povolení k pobytu nebo na základě jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu. Žalovaný však této možnosti nevyužil a rovněž i délka správního vyhoštění je zcela nepřiléhavá, a to s ohledem na délku překročení možného pobytu na území ČR 90 dnů ve 180 dnech na území Schengenského prostoru.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

8. Soud k věci uvádí, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

9. V rozhodnutí o správním vyhoštění pak správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po niž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návrátové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. Soud k věci dále uvádí, že i porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním krátkodobém pobytu na území ČR lze považovat za narušení veřejného zájmu, které může být obecně vzato důvodem k vyhoštění cizince. Za přistoupení dalších mimořádných okolností (skutečností znamenajících vzhledem k dosavadnímu způsobu života cizince – bezproblémové „imigrační a „trestní“ historii – a k rodinným vazbám na území ČR vážný zásah do rodinného a soukromého života cizince) výjimečně nemusí vést k závěru, že by v daném konkrétním případě by vyhoštění představovalo opatření neproporcionální (k tomu srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 2 Azs 135/2015-35 nebo ze dne 3 června 2011, č.j. 5 As 39/2011-58).

10. Žalobce při kontrole dne 26. 2. 2019 předložil cestovní pas Ukrajiny opatřený biometrickými prvky č. FE285404. Dle otisku přechodového razítka do schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 22. 9. 2018 a od tohoto data ze schengenského prostoru nevycestoval. V souladu s § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců *cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, stanoví-li tak přímo použitelný právní předpis Evropských společenství a není-li v souladu s tímto právním předpisem, mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády (§ 181 písm. a) stanoveno jinak*. V souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 přílohy č. 2 je držitel biometrického pasu vydaného Ukrajinou osvobozen od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakýchkoliv 180 dnů. Žalobce uvedl, že na území ČR přicestoval dne 23. 9. 2019 nebo 24. 9. 2018. Žalobce však do 90 dnů oprávněného pobytu na území schengenského prostoru, tj. do 20. 12. 2018, nevycestoval. Nepožádal ani o žádný jiný druh oprávněného pobytu. Žalobce tedy v období od 26. 2. 2018 až do dne 26. 2. 2019 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V rámci výslechu pak žalobce mj. uvedl, že v ČR si chtěl najít nějaké zaměstnání, avšak práce stejně nebyla. Na území ČR nemá žádnou rodinu, příbuzné nebo jiné vazby nebo závazky. Na Ukrajině má matku a sestru a po návratu tam může bydlet v bytě. Jeho zdravotní stav je dobrý a chtěl odjet domů.

11. Žalobce argumentoval, že při rozhodování o vyhoštění je v možnostech členských států toto ze solidárních nebo humanitárních důvodů zmírnit. K tomu soud uvádí, že žalobce svou argumentací zřejmě míří na čl. 11 odst. 3, věta třetí, návratové směrnice, podle níž členské státy mohou v individuálních případech z humanitárních důvodů upustit od vydání zákazu vstupu nebo tento zákaz zrušit či pozastavit. Dle čl. 11 odst. 3 *Členské státy zváží zrušení nebo pozastavení zákazu vstupu, může-li dotčený státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje zákaz vstupu vydaný podle odst. 1 druhého pododstavce, prokázat, že opustil území členského státu plně v souladu s rozhodnutím o navrácení. Na oběti obchodování s lidmi, které obdržely povolení k pobytu podle směrnice Rady [2004/81/ES](#) ze dne 29. dubna 2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví, a kteří spolupracují s příslušnými orgány^[11], se zákaz vstupu nevztahuje, aniž je dotčen odst. 1 první pododstavec písm. b) a za předpokladu, že dotčený státní příslušník třetí země nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo národní bezpečnost. Členské státy mohou v individuálních případech z humanitárních důvodů upustit od vydání zákazu vstupu nebo tento zákaz zrušit či pozastavit. Členské státy mohou v individuálních případech nebo v určitých kategoriích případů zrušit či pozastavit zákaz vstupu z jiných důvodů*. Soud k věci uvádí, že případ žalobce nelze podřadit pod humanitární důvody dle čl. 11 odst. 3 návratové směrnice. Dle názoru soudu lze pod takové humanitární důvody podřadit např. osoby těžce postižené či těžce nemocné, s vysokým věkem či přicházející z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Soud tedy neshledal důvod pro možnost aplikace tohoto článku. Je možné, že žalobce svou argumentací mířil i na čl. 6 odst. 4 Návratové směrnice podle něhož *ze solidárních, humanitárních nebo jiných důvodů mohou členské státy kdykoliv rozhodnout o udělení autonomního povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu státnímu příslušníku třetí země, který neoprávněně*

pobývá na jejich území. V tomto případě se rozhodnutí o navrácení nevzdává. Bylo-li již rozhodnutí o navrácení vydáno, zruší se nebo pozastaví na dobu platnosti povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu. V posuzovaném případě však nebyly splněny humanitární ani solidární nebo jiné důvody a je i na rozhodnutí státu, zda jsou tyto podmínky splněny a je důvod pro tento typ rozhodnutí. Žalobce pak ani nepožádal o druh pobytu, který by pokryl dobu jeho předpokládaného pobytu na území ČR.

12. Žalobce dále namítal, že uložení zákazu vstupu na 1 rok je nutné považovat s ohledem na okolnosti za zcela nepřiléhavé. Žalobce byl postižen za jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž i za jedno takové jednání lze cizinci vstup zakázat až na 3 roky. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tam nebylo, neboť žalobce takovou skutečností netvrdil a ani netvrdí. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil tedy v nižší sazbě rozpětí. Žalobce pobýval na území bez víza v délce přesahující 2 měsíce, což však nelze považovat za krátkodobý pobyt v délce několika málo dnů. Je nutno k tomu i uvést, že je nutno zvážit i ochranu soukromého a rodinného života cizince, která je dotčena uložením správního vyhoštění. Zde je nutno uvést, že zde žádný zásadní zásah do uvedených práv cizince nenastal. Žalobce pobýval na území ČR od 23. 9. 2018 a ani netvrdil, že by byly založeny podstatné soukromé a rodinné vztahy. Naopak žalobce má matku a sestru na Ukrajině. V ČR ani dle svého tvrzení nepracoval. Byl zohledněn věk žalobce, jeho zdravotní stav či společenské a kulturní vazby (které na území ČR nemá). I sám žalobce při výsledku ve správním řízení uvedl, že neexistují žádné důvody bránící jeho vycestování do domovské země. K argumentaci žalobce, že po dobu pobytu na území ČR se choval slušně, soud uvádí, že pokud by se případně dopouštěl jiných přestupků či dokonce trestné činnosti, jistě by doba správního vyhoštění byla několikanásobně delší. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. Jak již soud uvedl výše, tak *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22).

Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění. Vzhledem k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 138/2016 – 41 a č. j. 3 Azs 67/2015 – 43). Skutečnost, že žalobce je zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností a má zájem o výkon práce na území ČR nelze v rámci řízení o správním vyhoštění zohlednit. Chtěl-li žalobce na území pracovat, pak si měl řádně vyřídit potřebné oprávnění k pobytu. Stejně tak nelze zohlednit, že na Ukrajině je nedostatek pracovních příležitostí a žalobce chce v budoucnu zařídit bydlení pro sebe a svou rodinu na území ČR, neboť jsou zde lepší životní podmínky. A už vůbec nelze dospět k závěru, že by cizinci bylo zaručeno právo na svobodnou volbu povolání či přípravu k němu na území ČR.

14. Soud neshledal ani důvodnou námitku, že kontrola dne 26. 2. 2019 proběhla neoprávněně, a tudíž nemělo být ani zahájeno řízení o správním vyhoštění. K tomu soud uvádí, že dne 26. 2. 2019 ve 20:45 byl žalobce kontrolován hlídkou v rámci pobytové kontroly na ubytovně KJ ubytování s.r.o., Palackého třída 148 A, Brno. Soud zde odkazuje na § 167 odst. 1 písm. d) a f) zákona o pobytu cizinců, podle *nichž je policie oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území podle tohoto zákona, cizince nebo jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem a vstupovat do ubytovacích zařízení za podmínek stanovených tímto zákonem a kontrolovat domovní knihy*. Je tak zřejmé, že oprávnění policie vstupovat do ubytovacích prostor plyne přímo ze zákona. Žalobce pak ani nijak nekonkretizoval, jakým způsobem policie pochybila.

14. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). „*Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpustění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území*“

- viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: „Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“

V. Náklady řízení

15. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.